pattuſt puhtaks (1 Joh. 1, 7), ja on weepeſemiſe läbi puhtaks pestud, ſe on püha riſtmiſe läbi ja ſe püha Waimu ande läbi, mis ristimises ſala oma töö teeb, et tal ei peaks olema ühtegi wiga, ega kortſu, ega muud ſelle ſarnaſt, waid et ta peaks püha ja laitmata olema (Ew. 5, 26. 27. Tim. 3, 5), teiſeks, ta ſaab ühte puhku uendud ja kinnitud pühaduſes ſelle läbi, et temas pruugitakſe püha ſalauſi, kelle läbi antakſe riſti inimeſtele, kui meie juba ütleſime, önſaks tegijat Jumala armu annet, peale ſedaka Jumala ſõna ja palwe läbi, mis loetakſe iga päew Templides, kelle läbi pühitſetakſe, Apostli tunistuſe järele iga Jumala loom (1 Tim. 4, 4. 5); kolmandaks, ta oijab ennaſt puhtaks kõigeſt rojuſeſt, ja pühitſeb ka ſelle päraſt Jumala nimel omad templid ja muud tema asjad, ja ka need elu majad, kus tema lapſed elawad, peale ſedaka tuult, ja wet ja ſööma asju, mis nemad ſöowad; neljandaks, ta kannab iga wiiſi oma laſte Jumala-kartliku elu ja nende lunaſtuſe eeſt oolt, ja ſelle päraſt: a) tuletab neile Jumalat meele, öppetab neid usku tundma ja kuidas peab Jumala kartlikult elama ja ſunnib neid igaweſt önſuſt taga otſima, ja kõike ſeda teeb ta mitte ükſi oma ſõna läbi, — mitte ükſi oma lugemiſte, laulu laulmiſte ja öppetuſte läbi, waid ka oma wiiſide, püha teude ja nende kujude läbi, kus on Jumala teud, Tema meele päraliſed inimeſed ja ka ſe üles maalitud, mis ſaab päraſt ſurma öigede ja pattuſtega ſaama; b) ta puhaſtab neid pattuſt ja kinnitab nende waimu nende ſõdimiſes lihaga mitte ükſi pattu kabetſemiſe ja ſalalikul wiiſil Kriſtuſega ühendamiſe läbi, waid ka eneſe ära ſurmamiſe (piinamiſe) läbi, — paaſtude, walwamiſte ja mõne muu ea töö läbi, mis muud kirikud, nagu Lutteruſe kirik, ei ſalli; w) ta trööſtib oma lapſi pühas elus ja palub neile Jumala käeſt Tema armu abi iſe otſe kohe ja ka Tema püha inimeſte läbi, kes ſeiſwad, Johanneſe ſe Jumala ſõna tundja tunistuſe järele, Ju-



mala auujärje ümber ja teewad oma palwid tema ees nende eeſt, kes maa peal elawad (Joh. Ilm. 5, 6. 8. 8, 3. 4); g) ta kannab kui üks oolekandja ema nende lunaſtuſe eeſt oolt mitte ükſi nende elu aeal, waid ka päraſt nende ſurma; ſellepäraſt ſaadab ta neid oma palwetega tulewa ilma ja palub armuliſt Jumalat, et ta annaks nende ingele ühe rahu paiga taewa riigis, ſeſt ta uſub, et Jumal ei ole mitte ükſi elawatte, waid ka ſurnutte Jumal: ſeſt kõik elawad Temale (Luk. 20, 38); niſugune püha kiriku oole kandmine oma laſte pühitſemiſe ja lunaſtuſe eeſt ei jää tühjaks, waid ta teeb ſeda, et palju tema laſte ulgaſt, kes oma lunaſtuſe eeſt oolt kandwad, ſaawad tema öppetuſe ja juhatamiſe järele wäga pühaks ja taewa riigi oſaliſeks. Seda tunistawad need pühad mehed üles, kes nagu õitſeſid meie Kirikus ja näitſid oma pühaduſt ſelle läbi, et naad tegid Jumala wäe läbi mitmeſuguſid imeteguſid, kui aga nende käeſt kõwaſte paluti. Se on ka tõſi, et meie Kirikus on ka küllalt pattuſid; aga ſelle juures ei ole ta ſüüdi, ſellepäraſt et ta ei öppeta kedagi pattu tegema, waid kaitſeb iga ühte pattuſt, — ſeda teeb meie lunaſtuſe waenlane, kes külwab Jumala põllu peale ohakad puhta niſu ſeſka (Math. 13, 25). Niſuguſes ſuures kojas, kui Jumala kirik, on mitme ſuguſed riiſtad; Apoſtel räägib, et ſeal on mõned riiſtad kullaſed ja mõned õbeſed, aga mõned jälle puuſed ja kiwiſed, — need on pattuſed ristiinimiſed (2 Tim. 2, 20). Eſimeſes ristiuſu kirikus oli ka küllalt pattuſid inimeſi (Jok. 4, 1—8. 2 Kor. 12, 20. 21); Apostlittegi ulgas oli Judas äraandja. Aga et meie kirikus ilmuwad pattuſte ulgas ſelle kurjuſe aeal, kus ſeiſab Apoſtli tunistuſe järele kõik maailm (1 Joh. 5, 19.) ſuured öiglaſed inimeſed, keda ta kannab nagu mõnda wilja Jumala auuks ja kiiduſeks (1 Wilip. 1, 11), et kül meie lunaſtuſe waenlane ſeiſab ſelle waſtu ſe kõik näitab, et meie kirik on tõeste püha ja üks önſaks tegija kirik; muidu ei oleks